

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 587 din 5 august 2008
Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA ÎNTÂI

HOTĂRÂREA
din 8 iunie 2006
în Cauza Vlasia Grigore Vasilescu împotriva României
(Cererea nr. 60.868/00)

Strasbourg

În cauza Vlasia Grigore Vasilescu împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția întâi), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii C.L. Rozakis, președinte, L. Loucaides, C. Bîrsan, doamna N. Vajić, domnii A. Kovler, D. Spielmann, S.E. Jebens, judecători, și domnul S. Nielsen, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 18 mai 2006,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 60.868/00) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Vlasia Grigore Vasilescu (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 21 aprilie 2000 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul său, domnul B. Aurescu, apoi de doamna B. Ramașcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Reclamantul a susținut, în temeiul art. 6 § 1 din Convenție, o încălcare a dreptului său de acces la o instanță din cauza respingerii unei acțiuni în revendicare a unui imobil. De asemenea, el afirmă că a avut loc și o încălcare a dreptului la respectarea bunurilor, prevăzut de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

4. Cererea a fost atribuită Secției a doua a Curții (art.52 § 1 din Regulament). În cadrul acesteia, camera însărcinată să analizeze cauza (art. 27 § 1 din Convenție) a fost constituită conform art. 26 § 1 din Regulament.

5. La data de 1 noiembrie 2004, Curtea a modificat componența secțiilor sale (art. 25 § 1 din Regulament). Prezenta cauză a fost atribuită Secției întâi, astfel remaniată (art. 52 § 1).

6. Prin Decizia din 26 mai 2005, camera a declarat cererea parțial admisibilă.

7. Guvernul a depus observații scrise complementare (art. 59 § 1 din Regulament), dar nu și reclamantul.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele Cauzei

8. Reclamantul este un cetățean român, născut în anul 1938, care locuiește în București.

9. Printr-un contract încheiat în anul 1940, părinții reclamantului au cumpărat un bun imobil compus dintr-o clădire și un teren în suprafață de 15.000 m², situate în intravilanul comunei Voluntari. Imobilul a fost ocupat în anul 1945 de armata sovietică. După plecarea trupelor sovietice, în anul 1958, imobilul a fost preluat de autoritățile locale.

A. Acțiunea în revendicarea proprietății

10. După schimbarea regimului politic român în anul 1989, reclamantul a întreprins mai multe demersuri pe lângă autoritățile locale pentru a obține restituirea bunului imobil de mai sus. El a solicitat din partea Primăriei Voluntari precizări privind regimul juridic al bunului și titlul de proprietate al statului.

11. Prin Adresa din 24 februarie 1994, Primăria Voluntari l-a informat că în perioada 1958-1965 imobilul s-a aflat în posesia Ministerului Apărării, apoi în cea a școlii din comună. De asemenea, ea a menționat că „la data de 31 decembrie 1966, în baza unui Proces-verbal înregistrat sub nr. 6.002, clădirea și un teren în suprafață de 1.500 m² au devenit, în baza decretelor nr. 218/1960 și nr. 712/1966, proprietatea primăriei“. În orice caz, primăria a apreciat că ea devenise proprietara bunului prin prescripție achizitivă, ca urmare a exercitării unei posesii mai mult de patruzeci de ani.

12. În urma acestei adrese, reclamantul a contestat existența Procesului-verbal nr. 6.002/1966 și a depus la parchet o plângere împotriva secretarului primăriei pentru fals și abuz. În cadrul anchetei, parchetul a adoptat 3 rezoluții de neîncepere a urmăririi penale, care, ulterior, au fost anulate de Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, în urma plângerilor reclamantului.

13. Prin Adresa din data de 8 ianuarie 1997, Primăria Voluntari l-a informat pe reclamant că nu se află în posesia niciunui document care să ateste modalitatea de transfer a bunului în litigiu în patrimoniul statului.

14. Invocând Legea nr. 112/1995 privind reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, reclamantul a solicitat restituirea imobilului. Prin Decizia din 18 iunie 1997, comisia pentru aplicarea acestei legi i-a respins cererea, apreciind că bunul devenise proprietatea statului fără titlu valabil și că, prin urmare, prevederile legii de mai sus nu-i erau aplicabile.

15. În anul 1997, reclamantul și mama sa au sesizat, în baza art. 480 și a următoarelor din Codul civil, Judecătoria Buftea cu o acțiune în revendicare împotriva Primăriei Voluntari, a Consiliului Județean Ilfov și împotriva altor persoane care foloseau diferite parcele din terenul în litigiu.

16. Prin Sentința din 26 iunie 1998, instanța a apreciat că statul intrase în posesia bunului fără titlu și a dispus restituirea acestuia reclamantului și mamei sale. Primăria Voluntari a formulat apel împotriva acestei sentințe, susținând că bunul devenise în mod legal proprietatea statului în temeiul decretelor nr. 218/1960 și nr. 712/1966. În cadrul întâmpinării, reclamantul, invocând Decizia din 13 iulie 1993 a Curții Supreme de Justiție, ce constata neconstituționalitatea decretelor respective, a contestat susținerile primăriei, apreciind că decretele nu operaseră un transfer de proprietate valabil.

17. Prin Decizia din 8 februarie 1999, Tribunalul București a admis apelul. El a statuat că primăria era proprietara bunului revendicat, considerând în special că:

„Din probele administrate și chiar din motivarea acțiunii introductive de instanță a rezultat că terenul și construcțiile revendicate de reclamantii se află, începând cu anul 1965, în administrarea Primăriei Comunei Voluntari, parte fiind ocupat de sediul primăriei și parte de celelalte pârâte, în baza unor raporturi locative încheiate cu primăria.

Potrivit dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 18/1991, republicată, terenurile aflate în proprietatea statului, situate în intravilanul localităților și care sunt în administrarea primăriilor, la data prezentei legi, trec în proprietatea comunelor.

Față de această dispoziție legală, concluzia instanței de fond în sensul deținerii acestui imobil de către pârâte fără titlu este neîntemeiată (...).

Un argument în plus pentru această soluție l-au reprezentat și dispozițiile art. 3 pct. 4 din Legea nr. 213/1998, potrivit cărora domeniul public al comunelor, al orașelor și al municipiilor este alcătuit din bunurile prevăzute la pct. III din anexă și din alte bunuri de uz sau de interes public local, declarate ca atare prin hotărâre a consiliului local, dacă nu sunt declarate prin lege bunuri de uz sau de interes public național sau județean.”

18. Reclamantul și mama acestuia au formulat un recurs împotriva acestei decizii. Ei au arătat că tribunalul pronunțase decizia întemeindu-se pe o singură dovadă, și anume Adresa Primăriei Voluntari din 24 februarie 1994. Or, afirmațiile cuprinse în această adresă fuseseră infirmate de adresa din anul 1997 a aceleiași primării. De asemenea, ei au afirmat că tribunalul comisese erori grave în aplicarea și interpretarea celor două legi menționate mai sus: deși art. 36 § 1 din Legea nr. 18/1991 atribuia comuneii terenurile ce aparținuseră statului, paragraful 5 al aceluiași articol preciza că terenurile ce deveniseră proprietate a statului în temeiul Decretului nr. 712/1966, așa cum susținea primăria, trebuiau restituite foștilor proprietari. În ceea ce privește Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică, ei au subliniat că art. 6 din aceasta prevedea că domeniul public nu includea decât imobilele ce au devenit proprietate a statului în baza unui titlu valabil și că instanțele erau cele care trebuiau să stabilească valabilitatea titlului statului, ceea ce tribunalul a omis să facă.

19. Prin Decizia din 13 decembrie 1999, Curtea de Apel București a respins recursul și a confirmat temeinicia deciziei tribunalului, statuând următoarele:

„Deoarece instanța de apel a considerat că imobilele se află în proprietatea statului, trimiterea la dispozițiile art. 36 din Legea nr. 18/1991 și la pct. III din anexa la Legea nr. 213/1998 sunt corecte.

Instanța a avut în vedere probele la care se face trimitere prin pct. 4 al motivelor de recurs, dar le-a înlăturat justificat, în măsura în care din alte probe administrate a rezultat o situație contrară.

Situația de fapt a fost corect reținută de către instanța de apel, având în vedere cuprinsul Adresei nr. 1.980/24.02.1994, din care rezultă că din anul 1958 până în anul 1965 terenul a fost deținut de școala elementară comunală, care, la rândul ei, l-a preluat de la Ministerul Forțelor Armate; din anul 1965 imobilul a fost preluat de la Școala generală nr. 42 de către Sfatul Comunal Voluntari, cu Procesul-verbal de inventariere nr. 1.900/26.04.1965, în baza aprobării Sfatului Popular al raionului 1 Mai, iar de la data de 31.12.1966, cu Procesul-verbal nr. 6.002, imobilul compus din 588 m² suprafață construcții și 1.500 m² teren a fost trecut în patrimoniul Sfatului Popular al Comunei Voluntari, încadrându-se în prevederile art. III din Decretul nr. 218/1960 și a ale Decretului nr. 712/1966.

Faptul că prin Adresa nr. 143/8.01.1997 se comunică faptul că Primăria Comunei Voluntari nu deține niciun document privind modul de preluare de către stat a imobilului nu înseamnă că această preluare nu a avut loc (...).

În ceea ce privește hotărârea Comisiei de aplicare a Legii nr. 112/1995, (...) aceasta nu poate determina aplicarea efectelor autorității de lucru judecat cu privire la regimul juridic al imobilului.”

20. La o dată neprecizată, întemeindu-se pe Adresa din 6 octombrie 2000 prin care parchetul local îl informa că Procesul- verbal nr. 6.002 din 31 decembrie 1966 nu există, reclamantul a formulat o cerere de revizuire a Deciziei din 13 decembrie 1999. Calea extraordinară de atac a fost respinsă de Curtea de Apel București, pe motivul că decizia parchetului era ulterioară deciziei Curții de Apel București din 13 decembrie 1999.

B. Acțiunea în restituirea proprietății, întemeiată pe Legea nr. 10/2001

21. La datele de 10 august 2001 și 20 ianuarie 2004, reclamantul și mama sa au solicitat comisiei locale de aplicare a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv restituirea bunului imobil în litigiu.

22. La propunerea comisiei, prin Decizia din 24 mai 2004, primarul comunei Voluntari i-a restituit reclamantului o parte din bun, și anume un teren în suprafață de 5.425 m² și construcțiile aflate pe acesta.

23. Prin Contractul din 10 martie 2005, reclamantul a vândut Primăriei Voluntari terenul și construcțiile aferente la un preț total de 488.913 euro.

24. Pentru restul terenului în litigiu, și anume diferența până la 15.000 m², o procedură administrativă de restituire se află în curs de desfășurare.

II. Dreptul și practica internă pertinente

A. Codul civil

ARTICOLUL 480

„Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege.”

ARTICOLUL 481

„Nimeni nu poate fi silit a ceda proprietatea sa, afară numai pentru cauză de utilitate publică și primind o dreaptă și prealabilă despăgubire.”

B. Decretul nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167 din 21 aprilie 1958 privitor la prescripția extinctivă

ARTICOLUL III

„Dreptul la orice acțiuni având ca obiect restituirea, în natură sau prin echivalent, a unui bun intrat, înainte de data publicării decretului de față, în posesiunea statului, în aceea a unei organizații cooperatiste sau a oricărei altei organizații obștești, fie fără niciun titlu, fie în cadrul procedurii prevăzute de Decretul nr. 111/1951, se prescrie prin doi ani socotiți de la data când a avut loc intrarea în posesiune.”

C. Decretul nr. 712/1966 cu privire la bunurile ce se încadrează în prevederile art. III din Decretul nr. 218/1960

„Bunurile ce se încadrează în prevederile art. III din Decretul nr. 218 din 1 iulie 1960 pentru modificarea Decretului nr. 167 din 21 aprilie 1958 privitor la prescripția extinctivă și se află în posesia unei organizații socialiste sunt considerate proprietate de stat de la data intrării lor în posesia statului sau a oricărei organizații socialiste.”

D. Legea nr. 18/1991 a fondului funciar

ARTICOLUL 36

„1. Terenurile aflate în proprietatea statului, situate în intravilanul localităților și care sunt în administrarea primăriilor, la data prezentei legi, trec în proprietatea comunelor, orașelor sau a municipiilor (...).

5. Terenurile fără construcții (...) aflate în administrarea consiliilor locale, considerate proprietate de stat prin aplicarea dispozițiilor Decretului nr. 712/1966 [...], se restituie foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, după caz, la cerere.”

E. Legea nr. 213 din 24 noiembrie 1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia

ARTICOLUL 3 § 4

„Domeniul public al comunelor, al orașelor și al municipiilor este alcătuit din bunurile prevăzute la pct. III din anexă și din alte bunuri de uz sau de interes public local, declarate ca atare prin hotărâre a consiliului local, dacă nu sunt declarate prin lege bunuri de uz sau de interes public național ori județean.”

ARTICOLUL 6

„1. Fac parte din domeniul public sau privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale și bunurile dobândite de stat în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, dacă au intrat în proprietatea statului în temeiul unui titlu valabil, cu respectarea Constituției, a tratatelor internaționale la care România era parte și a legilor în vigoare la data preluării lor de către stat.

2. Bunurile preluate de stat fără un titlu valabil, inclusiv cele obținute prin vicierea consimțământului, pot fi revendicate de foștii proprietari sau de succesorii acestora, dacă nu fac obiectul unor legi speciale de reparație.

3. Instanțele judecătorești sunt competente să stabilească valabilitatea titlului.”

F. Jurisprudența Curții Supreme de Justiție

1. Deciziile din 8 iunie și 13 iulie 1993

25. În cauzele având ca obiect revendicarea imobilelor naționalizate în perioada regimului comunist, Curtea Supremă a fost chemată să examineze recursurile în anulare introduse de procurorul general împotriva deciziilor definitive prin care s-a constatat ilegalitatea naționalizării acestor imobile. Procurorul a arătat că imobilele în litigiu deveniseră proprietatea statului în temeiul decretelor nr. 218/1960 și nr. 712/1966 și că instanțele nu erau competente să soluționeze acțiunile în revendicare.

26. Respingând recursul procurorului, Curtea Supremă a constatat neconstituționalitatea decretelor în cauză față de constituțiile din 1952, 1965 și 1991. Prin urmare, ea a apreciat că aceste decrete nu puteau transfera în mod valabil proprietatea privată în patrimoniul statului și că, prin urmare, proprietarii imobilelor naționalizate în baza acestor decrete nu pierduseră niciodată proprietatea. În ceea ce privește imposibilitatea instanțelor de a soluționa acțiunile în revendicare, Curtea a apreciat că un astfel de refuz constituia o denegare de justiție.

2. Decizia din 28 septembrie 1998

27. La data de 28 septembrie 1998, Curtea Supremă de Justiție, statuând în secțiile unite, a decis în unanimitate că instanțele erau competente să soluționeze litigii referitoare la încălcări ale dreptului de proprietate comise în perioada 1944-1989.

3. Decizia din 10 noiembrie 1999

28. Într-o cauză având, de asemenea, ca obiect revendicarea unui imobil naționalizat în regimul comunist, Curtea Supremă și-a confirmat din nou jurisprudența conform căreia statul nu putea să invoce decretele nr. 218/1960 și nr. 712/1966 pentru a susține un transfer de proprietate valabil al unui imobil în patrimoniul său.

ÎN DREPT

I. Asupra pretinsei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

29. Reclamantul pretinde că a existat o încălcare a dreptului său de acces la instanță din cauza respingerii acțiunii sale în revendicare, fără ca instanțele să analizeze valabilitatea titlului de proprietate invocat de stat. El invocă art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele în partea sa relevantă:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Argumentele părților

30. Guvernul reamintește încă de la început jurisprudența constantă a Curții, conform căreia, atunci când verifică conformitatea unei proceduri interne cu art. 6 § 1 din Convenție, Curtea nu este competentă să cunoască erorile de fapt sau de drept pretins comise de o instanță națională.

31. În speță, el consideră că procedura i-a oferit reclamantului ocazia să își prezinte cauza în condiții ce nu l-au pus într-o situație dezavantajoasă față de celelalte părți și că instanțele interne au analizat toate chestiunile esențiale ale cauzei, pronunțând soluții în conformitate cu legea română în vigoare.

32. În acest sens, Guvernul subliniază aprecierea curții de apel, potrivit căreia imobilul în litigiu devenise proprietatea statului prin intermediul legii, și anume prin decretul nr. 218/1960 și nr. 712/1966.

33. Guvernul arată că instanțele interne, analizând argumentele părților, au constatat că, în urma celor două decrete menționate mai sus, reclamantul își pierduse dreptul de proprietate asupra imobilului în litigiu și, prin urmare, i-au respins acțiunea.

34. În fine, în ceea ce privește caducitatea decretelor nr. 218/1960 și nr. 712/1966, Guvernul consideră că Tribunalul și Curtea de Apel București nu erau obligate să respecte jurisprudența Curții Supreme de Justiție, care constatare neconstituționalitatea acestor decrete, din moment ce ea nu era opozabilă *erga omnes*.

35. Reclamantul subliniază că decretul nr. 218/1960 și nr. 712/1966, menționate în Adresa din anul 1994 a Primăriei Voluntari ca temei legal al transferului bunului în patrimoniul statului, fuseseră declarate neconstituționale prin Decizia din 13 iulie 1993 a Curții Supreme de Justiție. Prin urmare, el apreciază că, respingându-i acțiunea, Tribunalul și Curtea de Apel București au încălcat în mod arbitrar această jurisprudență, precum și alte probe din dosar care dovedeau lipsa titlului de proprietate valabil al statului.

36. În plus, el afirmă că instanțele interne au considerat pe nedrept că titlul statului asupra imobilului în litigiu era confirmat de prevederile legilor nr. 18/1991 și nr. 213/1998, din moment ce alin. 5 al art. 36 din Legea nr. 18/1991 și art. 6 din Legea nr. 213/1998 prevăd restituirea bunurilor naționalizate în baza Decretului nr. 712/1966 și, respectiv, competența instanțelor interne de a verifica valabilitatea titlului de proprietate al statului.

B. Aprecieria Curții

37. Curtea reamintește încă de la început că, deși nu este de datoria sa să cunoască erorile de fapt sau de drept pretins comise de instanțele naționale, ea trebuie să se asigure că interpretarea pe care acestea au dat-o legislației interne și probelor nu are un caracter arbitrar, ceea ce ar fi de natură să aducă atingere echității procedurii (a se vedea, printre altele, *Tejedor García împotriva Spaniei*, Hotărârea din 16 decembrie 1997, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997-VIII, p. 2.796, § 31; *Brualla Gómez de la Torre împotriva Spaniei*, Hotărârea din 19 decembrie 1997, *Culegere* 1997-VIII, p. 2.796, §§ 31 și 32; *Prințul Hans-Adam II de Liechtenstein împotriva Germaniei* [MC], nr. 42.527/98, §§ 49 și 50, CEDO 2001-VIII).

38. Pe de altă parte, deși art. 6 § 1 din Convenție nu reglementează admisibilitatea și forța probatorie a motivelor, argumentelor și mijloacelor de probă ale părților, el instituie în sarcina instanțelor obligația de a se dedica analizei lor efective, fără să le aprecieze relevanța (*Van de Hurk împotriva Olandei*, Hotărârea din 19 aprilie 1994, seria A nr. 288, p. 19, § 59).

39. Fără a impune un răspuns detaliat pentru fiecare argument al reclamantului, această obligație presupune totuși ca partea lezată să poată să se aștepte la un răspuns specific și explicit la mijloacele decisive pentru soluționarea procedurii respective (a se vedea *Ruiz Torija și Hiro Balani împotriva Spaniei*, hotărârile din 9 decembrie 1994, seria A nr. 303-A și 303-B, p. 12, §§ 29 și 30, și pp. 29 și 30, §§ 27 și 28).

40. În speță, Curtea observă că reclamantul a opus argumentului Primăriei Voluntari, care invoca decretele nr. 218/1960 și nr. 712/1966 pentru a justifica valabilitatea titlului său de proprietate, susținerea întemeiată pe neconstituționalitatea acestor decrete, constatată de Curtea Supremă de Justiție în Decizia din 1993. În acest sens, Curtea constată că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Supreme de Justiție, statul nu putea invoca decretele nr. 218/1960 și nr. 712/1966 pentru a valida un transfer de proprietate.

41. Totuși, tribunalul și curtea de apel au admis argumentul primăriei și, fără a se pronunța asupra neconstituționalității decretelor respective, au statuat că după confiscarea bunului în anul 1945 statul a devenit proprietar în baza acestor decrete și că prevederile legilor nr. 18/1991 și nr. 213/1998 îi confirmau titlul de proprietate.

42. Curtea constată că nu este de datoria sa să analizeze temeinicia motivului întemeiat pe neconstituționalitatea decretelor nr. 218/1960 și nr. 712/1966, această sarcină aparținând instanțelor naționale. Cu toate acestea, ea observă că această analiză era decisivă pentru soluționarea procedurii. Într-adevăr, dacă tribunalul sau curtea de apel ar fi considerat acest mijloc ca fiind întemeiat, ele ar fi constatat în mod necesar lipsa unui transfer de proprietate valabil și ar fi obligat statul săi restituie reclamantului bunul aflat în litigiu.

43. Analiza acestui motiv era cu atât mai justificată cu cât art. 36 alin. 5 din Legea nr. 18/1991 dispune restituirea bunurilor naționalizate în baza Decretului nr. 712/1966. Mai mult, art. 6 din Legea nr. 213/1998 impune un control judiciar al constituționalității transferurilor bunurilor în patrimoniul statului intervenite în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989. Or, trebuie constatat că un astfel de control nu a avut loc în speță.

44. Având în vedere incidența decisivă a motivului întemeiat pe neconstituționalitatea decretelor nr. 218/1960 și nr. 712/1966, Curtea apreciază că el impunea din partea tribunalului și a curții de apel un răspuns specific și explicit. În lipsa unui astfel de răspuns, este imposibil de stabilit dacă aceste instanțe l-au neglijat pur și simplu sau dacă au vrut să-l respingă, și, dacă da, din ce motive (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ruiz Torija și Hiro Balani*, menționate mai sus, p. 12, § 30, și p. 30, § 28).

45. Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că acțiunea reclamantului în procedura de revendicare nu a fost echitabilă.

46. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

47. Reclamantul se consideră victima unei încălcări continue a dreptului său de proprietate începând din anul 1945, data ocupării ilegale de către stat a imobilului care a aparținut părinților săi. El invocă art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, conform căruia:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.”

48. Guvernul arată că art. 1 din Protocolul nr. 1 nu este aplicabil în speță, reclamantul neavând niciun „bun actual” și „nicio speranță legitimă”, în sensul jurisprudenței constante a organelor Convenției, de a obține restituirea bunului.

49. Reclamantul continuă să susțină că nu și-a pierdut niciodată dreptul de proprietate asupra imobilului în litigiu, deoarece statul a exercitat o posesie bazată pe violență.

50. Curtea constată că acest capăt de cerere se află în legătură directă cu cel analizat din perspectiva art. 6 § 1 din Convenție. Având în vedere concluziile sale în ceea ce privește aplicabilitatea acestui articol, Curtea nu poate specula care ar fi fost soluția acțiunii în revendicare dacă cerințele dreptului la un proces echitabil ar fi fost respectate în fața instanțelor interne.

51. Prin urmare, ea apreciază că nu este cazul să statueze nici asupra existenței unui „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, nici asupra temeiniciei capătului de cerere întemeiat pe acest articol (a se vedea, *mutatis mutandis*, printre altele, *Glod împotriva*

României, nr. 41.134/98, § 46, 16 septembrie 2003, și *Albina împotriva României*, nr. 57.808/00, § 42, 28 aprilie 2005).

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

52. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

53. Reclamantul nu a prezentat, după decizia privind admisibilitatea, nicio cerere de satisfacție echitabilă în termenul acordat, deși, prin cele două scrisori din 31 mai și 7 septembrie 2005, i-a fost atrasă atenția asupra art. 60 din Regulamentul Curții, care prevede că orice cerere de satisfacție echitabilă în temeiul art. 41 din Convenție trebuie expusă în observațiile scrise asupra fondului.

54. Prin urmare, având în vedere lipsa de răspuns în termenul stabilit, Curtea apreciază că nu este cazul să acorde nicio sumă în temeiul art. 41 din Convenție.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
CURTEA,
ÎN UNANIMITATE,

1. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție;
 2. hotărăște că nu este cazul să analizeze dacă a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
 3. hotărăște că nu este cazul să acorde nicio sumă în temeiul art. 41 din Convenție.
- Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 8 iunie 2006, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Christos Rozakis,	Søren Nielsen,
președinte	grefier